

N:o 81.

Af herr *A. W. Nilson* från Lidköping, om nedsättning i tullen å spanmål, bröd och fläsk samt upphäfvande af tullen å potatis.

Huru önskligt det än vore, att de lifsmedelstullar, som af den kända majoriteten vid 1888 års riksdag så lättvindigt pålades det svenska folket, kunde med samma lätthet åter afskuddas, så lärer dock ingen sansad frihandelsvän nu vilja allvarligen ifrågasätta en våldsamt och brådskande återgång till vårt förut rådande tullsystem, väl inseende, att betänkliga ekonomiska rubbningar deraf lätt kunde blifva en följd för såväl staten som mången enskild samhällsmedlem. Men en varsam sänkning af sådana tullsatser, som för de mindre bemedlade samhällsklasserna kännas mest tryckande, torde dock redan nu kunna och bära vidtagas utan någon fara för att statsverkets finanser eller landets handels- och näringsförhållanden derigenom utsättas för någon svårare rubbning.

Jag tillåter mig därför hos Riksdagen föreslå, att nedsättning måtte göras i tullen å några vissa af de födoämnen, som äro att hänföra till icke blott den burgnes, utan framför allt de arbetande och fattiga klassernas oundgängliga lifsförnödenheter. Såsom sådana måste i främsta rummet räknas råg, fläsk och potatis, och därför är det mot de på dessa födoämnen lagda tullsatser, som denna min motion förnämligast är riktad.

Då jag, hvad först rågtullen angår, föreslagit densammans sänkande med endast omkring 25 %, så har jag dervid varit ledd af den, såsom jag tror, sanna föreställningen, att ett längre gående förslag för närvarande eger föga utsigt till framgång, hvarjemte det synt mig mindre välbetänkt att för mycket stöta för hufvudet det jordbruksintresse, till hvars skyddande

denna tull på vissa håll förmenats vara så behöflig. Dessutom bör den omständigheten beaktas, att, till följd af spannmålstullarnes inbördes sammanhang och beroende af hvarandra, sänkandet af rågtullen nödvändigtvis måste för konsekvensens skull föra med sig en sänkning af tullsatserna å flera andra sädesslag, äfvensom mjöl m. m. Tydligt är emellertid, att redan 25 % nedsättning i alla dessa tullsatser tager bort en ej så alldeles obetydlig del af statskassans beräknade inkomst af tullmedel, och att för den skull hänsynen till den kommande statsregleringen bjuder, att de här i frågavarande tullnedsättningarne må stanna vid ett jämförelsevis måttligt belopp.

Fläsktullens sänkning med 50 %, såsom jag tillåtit mig föreslå, synes mig böra erkännas vara ett ganska moderat yrkande, då man vet, hvilken stor betydelse fläsket såsom födoämne har för kroppsarbetaren och huru viktigt det alltså för honom är att kunna förskaffa sig den varan till måttligt pris.

Tullen å potatis har jag föreslagit böra helt och hållet upphävas, och väntar mig i detta fall knappt något motstånd; ty denna tull, ehuru obetydlig, är icke annat än en okynnestull, om hvars borttagande meningarne knappt längre torde vara delade.

De skäl, som tala för ifrågavarande tullnedsättningar, äro så tillräckligt kända af en hvar både inom och utom Riksdagen och så ofta i tal och skrift framhållna, att jag anser det vara öfverflödigt att här nu upprepa desamma. Och då jag visar mig hylla den moderata åsigten, att en återgång till den förra, friare lagstiftningen beträffande lifsmedelstullar bör ske med all varsamhet och endast successivt, så vågar jag ock hoppas, att det förslag, jag nu framlägger, skall i dess hufvudsakliga delar hafva att påräkna välvilligt understöd från Riksdagens båda kamrars frihandelsvänliga element, ja, icke heller sakna allt tillmötesgående från det motsatta lägret.

I öfverensstämmelse med nu uttalade åsigter tillåter jag mig alltså vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta att *nedsätta* tullen å *spannmål, omalen*: råg, hvete, korn, majs samt ärter och bönor från 2 kr. 50 öre till 1 kr. 80 öre pr 100 kg; å *spannmål, malen*: mjöl och gryn, alla slag från 4 kr. 30 öre till 3 kr. 10 öre pr 100 kg; å *bröd* från $4\frac{3}{10}$ till 3 öre pr kg; å *fläsk*: rökt, från 25 till 13 öre, andra

slag från 20 till 10 öre pr kg; samt helt och hållet
upphäffa tullen å potatis.

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Stockholm den 28 januari 1891.

A. W. Nilson,

representant för Lidköping, Falköping och Hjo.
